

Chương thứ 13

BÁI VIÊN PHI SƯ

Chỉ thấy chính giữa bia mộ thứ bảy treo một thanh trường kiếm, vỏ kiếm long lanh trắng ngần, giống như được chế từ bạch ngọc. Chỗ đáng quý là dưới ánh mặt trời soi rọi, không có ánh sáng chói mắt người, chỉ phát ra một thứ ánh sáng trắng rất dịu, chàng nhìn vỏ kiếm, Âu Dương Hải đã cảm thấy thanh kiếm này quý báu dị thường, hơn cả Dương Quang kiếm, hắc kiếm và thanh kiếm gỗ. Hai bên bia mộ đều khắc đầy chữ.

Âu Dương Hải đi tới một bước, con vượn nhỏ bỗng kéo chàng quì xuống lạy thanh kiếm đó.

Âu Dương Hải đọc kỹ sự tích trên bia, chỉ thấy viết:

?Tử Vi kiếm, vô ý làm bị thương người tình Tử Vi của ta. Là vật bất tường, vốn muốn đem nó ném vào thâm cốc, nhưng lại yêu kiếm như mạng mình, đành phải gọi thanh kiếm này là ?Tử Vi? để nhớ đến người tình Tử Vi. Cũng có thể nói, thanh kiếm này là hiền thê... ?.

Âu Dương Hải xem xong, trong lòng cảm khái vô ngần, khẽ thở dài một tiếng rồi lại xem tiếp...

??ộc Kiếm Ma một đời võ công cái thế thiên hạ, muốn truyền ở hậu thế, nhưng tám lòng đã nguội lạnh, ý chết đã quyết, cho nên đem một loại kiếm thuật huyền ảo nhất, hóa phức tạp thành đơn giản, ngộ hâu truyền cho người có duyên.

Người muốn được võ công của ta không phải là bậc cái thế đệ nhất kỳ tài thì không thể được kiếm thuật huyền ảo này, cho nên ta cũng không chỉ thị lưu ngôn. Lời dặn sau cũng cho người có duyên, người nếu sau khi ngộ được sự huyền ảo của kiếm thuật, xin hãy mở mộ phần của ta ra?.

Âu Dương Hải xem xong chữ lưu trên bia mộ khẽ nói:

- ?ộc Kiếm Ma tiền bối, vãn bối mượn Tử Vi kiếm của tiền bối xem thử.

Nói xong chàng đưa tay lấy Tử Vi kiếm ra khỏi bia mộ, bỗng chàng trông thấy trong máng kiếm có chín chữ lớn màu đỏ:

?Cơ quan đã phá, mau lui khỏi kiếm mộ?.

Lúc này, một loạt những tiếng âm âm vang lên...

Mặt đất khẽ rung rinh, bảy tấm bia mộ đã sứt xuống.

Âu Dương Hải ngơ ngác, cầm Tử Vi kiếm nhẩy ra khỏi kiếm mộ. Con vượn nhỏ cũng phóng ra...

Ngay trong lúc đó... Ầm một tiếng như sét nổ... ?Kiếm mộ? đã trở thành bình địa.

Những phiến đá, gạch xanh, không biết đã tan biến đi nơi nào.

Tử Vi kiếm và thanh kiếm đen đều ở trong tay Âu Dương Hải và con vượn nhỏ, mà thanh Dương Quang kiếm đã biến mất, Âu Dương Hải rất kinh ngạc, không biết mộ kiếm biến mất như thế nào?

Chàng kinh hãi cho sự thần bí của cơ quan này, nếu mình nháy chậm ra một bước, có thể cũng mất tích luôn?

Một luồng khí lạnh xông lên cánh tay Âu Dương Hải, chàng chợt tỉnh ngộ mình đang cầm thanh Tử Vi kiếm.

Âu Dương Hải buột miệng kêu lên một tiếng...

Hóa ra thanh Tử Vi kiếm cả kiếm lẫn vỏ, trọng lượng cực nhẹ, nhẹ đến nỗi so với kiếm làm bằng tre còn nhẹ hơn gấp bội.

Âu Dương Hải chăm chú nhìn vào vỏ kiếm, trơn láng trắng phau, giống như được chế từ ngọc lạnh ngàn năm, nhưng tại sao lại nhẹ như thế, chàng cảm thấy rất kỳ quái.

Chàng từ từ rút Tử Vi kiếm ra, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, thân kiếm tỏa ra tử khí như mây mù, cách lưỡi kiếm chừng ba tấc trên mình Âu Dương Hải đã cảm thấy lạnh.

Tử Vi kiếm vừa rút ra khỏi vỏ. Làn khí màu tím tăng thêm lên, lạnh thấu xương. Thanh kiếm này dài ba tấc, trên đốc kiếm có hai chữ vàng chói, chính là hai chữ ?Tử Vi?.

Âu Dương Hải cầm thanh kiếm mà cảm thấy kiếm nhẹ như không có vật gì, chàng khẽ lắc, thanh kiếm lập tức rung động, phát ra tiếng vu vu. Hóa ra thân kiếm nhu nhuyễn vô cùng. Âu Dương Hải cầm kiếm đi đến, trước vách núi khe vung tay, phóng kiếm vào vách núi?

Thanh Tử Vi kiếm như một đạo cầu vòng màu tím bay tới.

Phập một tiếng, vách đá rắn như thép giờ giống như tàu hủ, thanh Tử Vi kiếm dài ba thước đâm lút vào vách núi đến tận cán, thật quả là thứ vũ khí sắc nhọn vô cùng, cả đời chưa hề thấy qua.

Nếu nói Thanh Qui kiếm sắc nhọn, thế thì thanh Tử Vi kiếm này càng sắc nhọn hơn, đặc biệt thanh kiếm này nhẹ tựa lông chim hồng, khác với loại kiếm khác, thật là một bảo kiếm hiếm thấy trong thiên hạ.

Âu Dương Hải khẽ rút Tử Vi kiếm từ vách đá ra, chợt nghe con vượn nhỏ kêu chí choé?

Con vượn nhỏ chỉ vào thanh kiếm đen, sau đó chỉ vào thanh Tử Vi kiếm.

Âu Dương hải tâm cơ chợt động chàng nhớ lại sự tích của Độc Kiếm Ma : ?Trọng kiếm vô song, đại náo bát công? .

Và chữ lưu lại trên thanh kiếm gỗ:

?Sau ba mươi sáu tuổi, bất tiết ư vật, cỏ cây trúc lá đều có thể làm kiếm, từ đây tu luyện dần tiến vào cảnh giới vô kiếm thắng hữu kiếm? .

Âu Dương Hải trong khoảnh khắc ?

Chàng ý thức được hai câu nói này, hàm chứa tuyệt học võ công rất uyên thâm, nhưng mình nhất thời không thể nào ngộ thấu được tuyệt học tinh thâm trong đó.

Con vượn chỉ vào trọng kiếm (kiếm nặng), sau lại chỉ Tử Vi kiếm ý là muốn nói: trước tiên luyện trọng kiếm, sau tập Tử Vi kiếm, bởi vì kiếm này nhẹ như lông hồng, tuy là kiếm hữu hình, nhưng lại như không có kiếm, thế thì không phải là phù hợp với câu nói lưu lại của Độc Kiếm Ma hay sao?

Âu Dương Hải tra Tử Vi kiếm vào vỏ cười nói:

- Viên huynh, có phải huynh muốn dạy ta kiếm chiêu?

Chàng nói xong, đưa tay tiếp trọng kiếm trong tay thần viên, hãy còn chưa đứng cho vững, con vượn nhỏ đã đưa tay trái đánh tới.

Âu Dương Hải đã từng ném mùi đau khổ cho nên không dám đánh tiếp, tránh người né qua. Thần viên dần lên một bước, hay tay cùng áp tới, thế đánh rất uy mãnh.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ, chàng không ngờ thần viên sấn mình tới nhanh như vậy, đặc biệt nhất là cách thức ra chiêu của nó trông tuy rất bình thường nhưng lại thành kỳ quái dị không thể tả.

Lúc này hai tay thần viên đã đến, Âu Dương Hải vội lùi lại hai bước. Ai ngờ thần viên cúi người, hai tay nhập lại đâm vút vào Âu Dương Hải. Âu Dương Hải thất kinh bèn đưa kiếm ra đỡ. Chát một tiếng, tay thần viên và trọng kiếm đã tiếp xúc

Âu Dương Hải cảm thấy cánh tay bị chấn động, trọng kiếm như muốn rời khỏi tay, thần viên chẳng chút lưu tình, tay phải quét vào hạ bàn, lướt qua chân của chàng. Âu Dương Hải hết hồn, tung người nhảy lên bay qua đầu thần viên. Chàng sợ Thần viên thuận thế đánh theo nên vùng kiếm chém lại, chát một tiếng, trọng kiếm lại tiếp xúc với thủ chương của Thần viên.

Âu Dương Hải hô khẩu chấn động, sợ vã mồ hôi, kêu lên:

-Viên huynh, huynh không thể xem ta như Độc Kiếm Ma tiền bối đâu à? Con vượn nhỏ nhếch mép cười, không truy kích nữa.

Âu Dương Hải và Thần viên động thủ vài chiêu, thấy cách của nó nhảy tới nhảy lui hàm ẩn chiêu thức võ học uyên thâm, thầm nghĩ: ?Hài cốt của Độc Kiếm Ma tiền bối đã rửa nát, tuyệt thế võ công từ đây mai một. Nhưng hôm nay có thể nói mình có thể từ Thần viên mà tìm được phong thái, diện hình của vị tiền bối này?.

Chàng nghĩ đến đây, bụng mừng rỡ, kêu lên:

-Viên huynh, kiếm chiêu của ta lại đến đây!

Một nhát kiếm rất nhanh đâm thẳng vào ngực thần viên.

Tay trái thần viên đưa ngang, tay phải đâm mạnh ra.

Từ giữa trưa mãi cho đến chiều tối, Âu Dương Hải thủy chung vẫn chiến đấu với Thần viên. Có điều Thần viên nội lực quá mạnh, một lần đánh ra, kinh lực rít gió, tựa như chưởng lực của mười mấy tay cao thủ nhất tề

phóng ra, võ công vốn có của Âu Dương Hải không có một chiêu nào dùng được, chỉ có phòng thủ tránh né.

Đến chiều tối, Âu Dương Hải ngủ ở trước mộ Độc Kiếm Ma. Âu Dương Hải bệnh tật mới khỏi lại thêm lao lực cả ngày, nhưng thật lạ, không hề cảm thấy mệt mỏi, thần thái sáng khoái, trái lại còn dễ chịu hơn ngày thường có thể là công hiệu của quả cay nọ.

Sớm hôm sau?

Thần viên đem tới bảy tám quả màu đỏ tươi đặt bên mình của chàng. Âu Dương Hải ăn xong từng quả rồi ngồi tĩnh tọa điều tức vốn lúc bình thường các nơi quan mạch khí tức không dễ đi đến, lúc này đột nhiên lưu thông không trở ngại.

Âu Dương Hải mừng thầm cho là công hiệu. Người tĩnh tọa tu tập nội công rất kỵ là tâm không tập trung. Cứ như quá buồn hay quá vui càng là hung hiểm, nhưng lúc này Âu Dương Hải quá mừng kêu lên, chân khí lưu thông khắp người vẫn lưu chuyển liên miên, không hề bị trở ngại.

Chàng đứng dậy cầm lấy trọng kiếm cùng thần viên lại luyện kiếm.

Ngày hôm qua chàng cầm trọng kiếm đã cảm thấy rất mệt, nhưng hôm nay cầm kiếm lên lại thấy nhẹ đi nhiều.

Chàng biết trong một ngày, công lực của mình lại tăng tiến, thế rồi trong lúc tiếp chiêu với Thần viên, chàng đã bớt sợ đi mấy phần, lại còn có thể nhìn rõ được thủ pháp của Thần viên tung ra.

Tuy nhiên dưới chiêu thức của Thần viên thi triển ra, chàng vẫn tránh né nhiều hơn chống đỡ, nhưng thỉnh thoảng vẫn thừa cơ trả chiêu.

Luyện kiếm như vậy mấy hôm Âu Dương Hải cầm trọng kiếm nâng lên như bốn, từng nhát từng nhát dần dần cảm thấy được như ý, mỗi ngày chàng cầm trọng kiếm qua chiêu với Thần viên, mỗi lúc cảm thấy so với kiếm thuật đã học trước kia biến hoá phức tạp hơn nhiều, kỹ xảo cũng lắm, nghĩ đến câu nói của Độc Kiếm Ma tiền bối:

?Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công?

Tám chữ, thật là ứng dụng vô cùng.

Chàng một mặt đấu với Thần viên, một mặt suy nghĩ thế kiếm, cảm thấy kiếm chiêu càng bình thường thì kinh nhân càng kháng cự khó khăn.

Tỷ như một kiếm đâm thẳng trước ngực, chỉ cần kinh lực mạnh mẽ thì uy lực còn lớn hơn so với kiếm chiêu biến ảo.

Trong mấy ngày này, sáng sớm mỗi ngày chàng ăn loại quả tươi mà không biết Thần viên hái ở đâu đem về, dần dần nội lực tăng ra thấy rõ.

Sau mười ngày?

Âu Dương Hải đã có thể cố gắng tương kháng lại kinh lực kinh người của con vượn nhỏ. Một kiếm đâm ra, kiếm phong mãnh liệt, trong lòng không khỏi cảm thấy vừa ý. Võ công của chàng đến cảnh giới này như trèo lên Thái Sơn mà nhìn thiên hạ, hồi tưởng lại võ công đã học lúc xưa, cảm thấy thật non nớt.

Nhưng lại nghĩ, nếu không có căn bản võ học trước kia thì tuy hôm nay gặp kỳ ngộ nhưng quyết không thể đạt tới trình độ này, vì Thần viên vẫn là loài vật không biết nói, nếu muốn nó dậy từ đầu thì không thể được, huống chi Thần viên không thể nói võ công gì, bất quá nó tiếp xúc với Độc Kiếm Mã lâu ngày, cùng ông ta động thủ tiếp chiêu, cho nên nhớ được những phương pháp tiên thoái chiến đấu mà thôi.

Sáng sớm một ngày vừa thức dậy, mây đen đầy trời, mưa to như trút.

Âu Dương Hải nói với Thần viên:

-Viên huynh, mưa to thế này, chúng ta luyện hay không luyện?

Thần viên tay chỉ thác nước cao vút trước mặt kêu chí choé.

Âu Dương Hải nghĩ:

?Chẳng lẽ thác nước đó có sự vật gì kỳ quái??

Thế là, chàng cầm trọng kiếm đội mưa mà đi. Đi mấy dặm, vượt qua bảy tám toà phong cốc.

Thấp thoáng nghe thấy tiếng âm âm vang lên không dứt, càng đi thì thanh âm càng vang rõ, rõ ràng là tiếng nước cực lớn. Âu Dương Hải nghĩ bụng :

?Nước to thế này, lũ ở trên núi bộc phát, phải cẩn thận một chút !?

Qua một khe suối hẹp giữa hai ngọn núi, tiếng nước vang lên muốn điếc tai. Chỉ thấy giữa hai ngọn núi, một thác nước như con rồng trắng tuôn xuống trắng xoá, thác nước cao ngất đến tận mây, thế nước chảy mạnh dị thường. Dòng nước cuốn theo cành cây và sỏi đá từ trên đỉnh núi xuống, chớp mắt đã trôi đi mất hút .

Lúc này mưa càng to hơn?

Quần áo của Âu Dương Hải ướt sũng xung quanh hơi nước mịt mù, tạo nên khung cảnh kỳ ảo. Chàng nhìn thế chảy của thác nước quá mãnh liệt, trong lòng cũng hơi sợ.

Thần viên kéo vạt áo của Âu Dương Hải, đi đến bên khe suối, tựa như muốn chàng nhảy xuống.

Âu Dương Hải lấy làm lạ hỏi:

-Xuống làm gì? Thế nước chảy mạnh, chỉ sợ không đứng vững.

Thần viên buông vạt áo của Âu Dương Hải, khẽ hú một tiếng, nhảy vào trong khe suối, hai chân đứng vững trên một tảng đá lớn giữa dòng suối, tay trái phát tới trước một cái, đánh một tảng đá trôi tới văng trở lại.

Đội tảng đá đó bị nước cuốn ào đến một lần nữa, lại đánh bật trở lại. Thế là đánh năm sáu lần, tảng đá thủy chung vẫn trôi không qua được bên người nó. Lần thứ bảy theo dòng nước trôi tới, hai tay trái phải của Thần viên liên tiếp đánh ra, tảng đá to vọt lên khỏi mặt nước, rớt trên bờ phải, Thần viên lập tức nhảy trở về bên cạnh Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hiểu ý, biết rằng Độc Kiếm Ma khi xưa hề gặp trời mưa to thì đến thác nước luyện kiếm, mình lại không có công lực như vậy, không dám thử.

Trong lòng đang do dự ?

Thần viên tung ra một chiêu?

Thân mình Âu Dương Hải rơi thẳng xuống thác nước. Chàng cắn răng, sử dụng thân pháp ?Thiên cân truy? rơi xuống trên tảng đá lớn mà Thần viên đã đứng vững. Hai chân vừa nhập nước, dòng thác nước ào đến làm chàng lão đảo, khó mà đứng nguyên vị được. Hùng khí bùng lên Âu Dương Hải nghĩ:

?Độc Kiếm Ma tiên bối có thể luyện đến tuyệt cảnh này, chẳng lẽ ta không thể ư??

Thế là vận khí, dùng sức chống lại dòng nước, nhưng muốn dùng kiếm đâm vào những tảng đá từ trên núi theo dòng thác trôi xuống thì lại không đủ lực. Đứng chống chọi một hồi, Âu Dương Hải mệt mỏi rã rời, đành chống kiếm vào tảng đá bên phải nhảy lên bờ. Chàng còn chưa kịp thở thì Thần viên lại vung tay.

?Vị viên huynh này thật là nghiêm khắc, bức mình luyện công. Không cho nghỉ ngơi một tí nào, nó đã có mỹ ý như vậy chẳng lẽ mình lại không cố gắng??

Chàng vội trầm khí xuống hạ bàn, đứng vững. Thời gian khá lâu. Âu Dương Hải dần dần ngộ được pháp môn ngưng khí dùng lực. Suối nước tuy càng lúc càng mạnh, ngập lên đến hông chàng, nhưng chàng chống chọi lại không còn khó khăn như trước.

Lại qua một lát, suối nước dâng lên đến ngực rồi từ từ lên đến miệng, bụng nghĩ:

?Tuy ta đã đứng vững, nhưng không thể tránh khỏi nước dìm chết?

Thế rồi chàng nhảy lên bờ.

Ai dè Thần viên đứng ở trên bờ, nhưng lại bị nó đánh cho văng trở xuống lòng suối, ?tôm? một cái, thân người rơi vào trong suối nước.

Hai chân chàng đứng trên tảng đá dưới khe suối, nước còn chưa ngập đầu, một luồng nước ào vào miệng.

Nếu chàng vận khí phun nước ra thì khí ở đơn điền cũng dâng lên theo, gót chân tất bị hững, chàng bèn ngưng khí lại, hai chân bình ổn chắc chắn, không hô hấp nữa.

Qua một lúc, chống chân nhảy lên không một ngụm nước từ trong miệng bắn ra, rồi lập tức lại chìm vào lòng suối, để cho suối nước ngập qua đầu, thân mình đóng chắc như cột trụ dưới lòng suối không nhúc nhích.

Chàng từ từ định thần lại, chợt ồ lên một tiếng, bởi vì lúc này, nghĩ đến cách tu luyện nội công huyền ảo này, hoá ra là Độc Kiếm Ma tiên bối kêu Thần viên mượn dòng suối này truyền lại nội công của ông ta năm xưa.

Nên biết rằng những nội công kinh vận chính là một thứ câu chữ hành ý cực kỳ uyên thâm, nếu như ở trên sách thì dù thông minh cái thế cũng khó mà lĩnh hội mà Độc Kiếm Ma lại mượn nước của dòng suối để cho

người ta tự thể hội lấy, cách truyền thụ nội công này có thể nói là công minh hơn một bậc.

Âu Dương Hải say sưa luyện tập môn nội công này chàng ở trong nước vừa thấy cành cây hay sỏi đá liền dùng kiếm đâm, đánh ngược trở lên trên. Chàng luyện tập đến khi sức cùng lực kiệt, chân run thì mới nhảy lên bờ.

Âu Dương Hải sợ Thần viên lại đuổi chàng xuống nước, lúc này chân không còn sức nữa nếu không nghỉ ngơi chút ít thì khó mà chống?

Thiếu 2 trang

?Thần viên với mình, ăn hết xong lại nhảy xuống suối luyện kiếm.

Luyện đến nửa đêm, cũng thật kỳ lạ, càng luyện tinh thần càng mạnh mẽ, dòng nước lũ đã giảm sức nước dần dần yếu đi.

Tôi đó Âu Dương Hải không thể ngủ ngon, ở trong dòng nước, chàng ngộ được rất nhiều kiếm lý tuyệt kỳ và trong chín chiêu võ học trong Hải Lưu chân kinh, trước kia chàng chưa hiểu nguyên nhân tại sao mà mình không thể tức khắc vận khí phát chưởng ra chiêu ?Vô ảnh chưởng? được.

Lúc này chàng mới đại ngộ, hiểu ra hàm ý tám chữ ?Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công?.

Lúc này mưa to bắt đầu tạnh, mây xanh xuất hiện?

Một vầng trăng non tỏ ánh sáng bạc, khắp rừng cây khe suối.

Âu Dương Hải nhìn thấy dòng nước lũ suy giảm, tâm đã thông được đạo lý của nó, tuy đã tinh thụ kỹ thuật của nó, nhưng chàng...

Thiếu 2 trang

... nó hiện về quyền luyện, khẽ kêu mấy tiếng nhận lại thanh trọng kiếm, còn thanh Tử Vi kiếm thì bỏ vào tay Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải biết nó muốn tặng thanh Tử Vi kiếm cho mình, bèn nói:

- Đa tạ viên huynh, đệ sẽ mượn dùng Tử Vi kiếm.

Nói xong, cúi mình chào, rồi chàng lạy mấy lạy trước mộ Độc Kiếm Ma.

Tuy Độc Kiếm Ma đã từng dặn lại trên tấm bia mộ kiếm thứ bảy rằng:

?Mở ngôi mộ của ông ta?.

Nhưng thời gian ở lại ở đây ba tháng. Âu Dương Hải nghĩ ngợi mấy ngày nhưng nghĩ không ra cách mở ngôi mộ này, nếu muốn dùng Tử Vi kiếm phá mộ thì chàng lại sợ phá hoại sự tôn nghiêm của bậc tiền bối.

Thế rồi chàng bỏ đi không nghĩ cách mở mộ nữa. Trời đã về chiều.

Đường sơn đạo xa xôi tí tấp. Dưới núi Cửu Cung vang lên tiếng la hét?

Một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp, tay cầm một thanh kiếm dài ra sức đánh với mười mấy người, trên mình nàng đã bị thương, toàn thân đầy vết máu.

Người thiếu nữ này tuy ống tay áo trái trống không nhưng một cánh tay duy nhất của nàng sử dụng trường kiếm cũng rất mãnh liệt, mười mấy

người áo đỏ không thể nào vượt qua được làn kiếm của nàng, nhất là người thiếu nữ này nét mặt uy phong凛凛, làm người ta không dám nhìn lâu.

Một giọng cười sắc sảo vang lên, một người áo đỏ tay cầm trường kiếm lướt đến nói:

- Lý minh chủ. Hôm nay một mình lẻ loi chơi với số nhiều, chẳng lẽ còn muốn ngoan cố chống cự hả?

Hoá ra thiếu nữ một tay lại là Thanh Đạo minh chủ Lý Xuân Hoa danh chấn giang hồ, không biết vì sao nàng lại cụt một cánh tay.

Lý Xuân Hoa hừ một tiếng, tay phải vung kiếm đâm tới.

Miệng quát:

- Mạc Bá Thiên, người có bản lĩnh thì tiếp ta một kiếm này.

Mười ba người áo đỏ nọ chính là Lạc phách nhân của Bạch Hoàng Giáo, người cao gầy sử dụng trường kiếm chính là cầm đầu Lạc phách nhân, Hoàn Thiên bắc đầu hàn Mạc Bá Thiên.

Mạc Bá Thiên biết Lý Xuân Hoa kiếm thuật cao minh dù nàng đã bị thương, nhưng hắn vẫn không dám tiếp kiếm chiêu của nàng, bèn tránh ra năm bước.

Lý Xuân Hoa cười nhạt, trường kiếm khẽ rung chuyển, kiếm đã bay vút vào người của một lạc phách nhân phía sau.

Người lạc phách nhân này nằm mơ cũng không ngờ thanh kiếm trong tay Lý Xuân Hoa lại bay ra.

Một tiếng rú thê thảm?

Máu văng tung toé, ngực của người lạc phách nhân này đã bị phi kiếm đâm trúng. Trường kiếm Lý Xuân Hoa bay ra thì bong người vụt lao theo, tay nắm lấy đốc kiếm tung chân trái đá vào thi thể của người lạc phách nhân ngã xuống.

Ngay lúc đó, bên tai nàng vang lên tiếng cười lạnh lùng? Tay trái Mạc Bá Thiên phát lên cổ tay của nàng còn kiếm tay phải đâm vào tay của nàng. Mạc Bá Thiên thống suất lạc phách nhân, võ nghệ tinh thâm, cơ trí gian xảo, gã vừa tung đòn cay độc?

Cổ tay của Lý Xuân Hoa bị gã phát trúng trường kiếm nắm không vững, rời khỏi tay rơi xuống, nhưng Lý Xuân Hoa đá hất lên, keng một tiếng?

Nhát kiếm này đã gạt được thế đâm của đối phương, làm cho Mạc Bá Thiên kinh hãi lùi lại một bước.

Cao thủ đấu võ, mỗi một chiêu đều là sinh tử. Lý Xuân Hoa vươn tay ra, đã nắm được kiếm, soạt soạt hai kiếm nàng đã gạt đỡ được chiêu thức của hai người lạc phách nhân.

Chợt lúc đó?

Trên đường núi vang lên tiếng cười oang oang?

Một lão nhân râu dài, bịt mặt bằng khăn đen từ từ đi tới.

Mạc Bá Thiên trông thấy người này, vội lùi lại ba bước, cung kính nói:

- Hữu thống soái giá lâm, không tiếp rước từ xa, xin tha thứ tội.

Lý Xuân Hoa trông thấy lão nhân che mặt xuất hiện, trong lòng hoảng kinh, sức lực của mình đã khó địch nổi những người lạc phách nhân, giờ lại thêm một tuyệt thế cao thủ nữa thì mình làm sao có thể địch nổi?

Lão nhân che mặt cười ha hả nói:

- Mạc Bá Thiên, lão phu hỏi ngươi một câu, ngươi là người của Hữu thống soái hay là người của Tả thống soái?

Mạc Bá Thiên cười nói:

- Không biết Hữu thống soái hỏi như thế làm chi? Chúng ta đều là người trong Bạch Hoàng giáo thì có gì khác nhau đâu?

Lão nhân bật mặt cười nhạt, nói:

- Phải? chúng ta đều là người trong Bạch Hoàng giáo, nhưng? nhưng người của bốn giáo thường là xấu xí lẫn nhau.

Mạc Bá Thiên cười nói:

- Lời của Hữu thống soái, tại hạ thật không hiểu.

Lão nhân che mặt nói:

- Hừ, ta hỏi ngươi Mạc Bá Thiên, Ngọc Tiêu Cầm mỹ nhân lệnh chủ của bốn giáo nửa tháng trước bị hại về tay ai?

Lý Xuân Hoa biết Ngọc Tiêu Cầm mỹ nhân lệnh chủ mà ông ta nói là chỉ người mặc kim hoàng trường bào.

Mạc Bá Thiên chỉ vào Lý Xuân Hoa nói:

- Ngọc Tiêu Cầm mỹ nhân lệnh chủ bị hại về tay nha đầu này, người của bốn giáo đều trông thấy.

Lão già che mặt hừ một tiếng, nói:

- Lời của ngươi nói thật chứ?

Mạc Bá Thiên nói:

- Không tin thì ngài gặp Lục Thiên Mai cô nương mà hỏi.

Lý Xuân Hoa chợt cất tiếng:

- Các hạ bắt tất phải hỏi nữa, người đó do ta hại đó thì làm sao? Nhưng trước khi hấn trúng kiếm của ta thì hình như trước đó hấn đã bị thương rất nặng bởi chương lực.

Lão nhân che mặt gật gù nói:

- Ngươi rất thẳng thắn, điều lão phu muốn hỏi là chương thương mà mỹ nhân lệnh chủ của bốn giáo trúng phải là chương thương gì? Ngươi có biết chứ?

Lý Xuân Hoa thản nhiên nói:

- Đương nhiên là ta biết là chương thương gì, nhưng ta không thể nói cho các hạ biết, trừ phi ngươi lộ mặt thật ra đây.

Lão nhân che mặt lạnh lùng nói:

- Ngươi sát hại mỹ nhân lệnh chủ của bốn giáo, bây giờ lão phu muốn ngươi đền mạng.

Lý Xuân Hoa hừ một tiếng, nói:

- Dù các ngươi thế lực đông đảo, nhưng ta vẫn không hề khiếp sợ.

Mạc Bá Thiên cười hề hề, nói:

- Hữu thống soái, chúng ta phải ra tay mới được.

Nói xong, Mạc Bá Thiên vung kiếm chém xuống Lý Xuân Hoa.

Ai ngờ kiếm chiêu mới xuất nửa chừng bỗng nghe Mạc Bá Thiên hự lên một tiếng, trường kiếm trong tay rơi xuống đất, miệng phun bùm máu tươi, lùi lại ba bước. Lý Xuân Hoa kinh ngạc quay đầu nhìn ra, nàng xúc động kêu lên:

- Âu Dương Hải, có thật là huynh không?

Lão nhân che mặt cũng bất giác quay đầu nhìn lại. Vừa mới quay đầu, lão thấy một bóng người từ trên cây tùng bay ra, một tay giơ ra đón lấy Lý Xuân Hoa.

Người đó chính là Âu Dương Hải. Lý Xuân Hoa mỉm cười, một giọt lệ trong mắt chảy ra, nói:

- Âu Dương Hải, đây có phải ta đang nằm mơ không?

Âu Dương Hải cúi đầu xuống khẽ nói:

- Không phải nằm mơ, tỷ tỷ không thấy ta đang ôm tỷ tỷ đấy ư?

Nhìn trên áo nàng vết máu loang lổ, toàn thân là máu, kinh hãi nói:

- Tỷ tỷ bị thương nặng ư?

Lý Xuân Hoa buồn bã nói:

- Ta?ta?

Âu Dương Hải thấy vẻ mặt nàng buồn khổ, tiếc rằng không gánh nổi khổ thay cho nàng được, nói:

- Hoa tỷ tỷ, ta đến đây chậm một bước.

Lý Xuân Hoa nói:

- Không, huynh đến rất đúng lúc, ta đã cho rằng trên đời này không còn nhìn thấy huynh được nữa!

Trong lòng Âu Dương Hải trăm thứ tình cảm lẫn lộn, hai tay xiết chặt lại, bỗng chàng phát hiện tay trái Lý Xuân Hoa trống không, chàng thất kinh kêu lên:

- Hoa tỷ tỷ, tả thủ tỷ tỷ đâu?

Lý Xuân Hoa cười thảm nỗi nói:

- Huynh chê ta thiếu một cánh tay ư?

Âu Dương Hải vội nói:

- Không, không?cánh tay trái của tỷ tỷ đâu? Sao lại mất rồi? Sao lại mất rồi? Chàng nói xong, đưa tay khẽ giơ ống tay áo. Quả nhiên trong tay áo không có cánh tay, chàng buồn bã nói:

- Thật đáng thương, tại sao thế này? Tại sao thế này? Tỷ tỷ có còn đau không?

Lý Xuân Hoa lắc đầu, nói:

- Không đau nữa, chỉ cần biết huynh còn bình yên trên cõi đời này thì dù có chết ta cũng yên lòng, thiếu một cánh tay kể đến làm gì?

Âu Dương Hải khẽ ôm nàng trước ngực, nước mắt lăn xuống rơi trên mặt nàng nói:

- Ta biết từ sau khi ta rời khỏi mọi người, đã làm cho tử tử chịu khổ biết bao! Ta? ta?

Sự cương nghị, cứng cỏi của Lý Xuân Hoa biến mất, nàng trở nên yếu đuối, buồn rầu, nàng khóc thút thít trong vòng tay Âu Dương Hải.

Lão nhân che mặt, Mạc Bá Thiên và cả những người lạc phách nhân mọi người đều im phăng phắc, đứng sững nhìn Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải. Trong lúc đó ai cũng không muốn động thủ. Cũng có thể nói rằng không ai dám động thủ với họ. Bởi vì sự trùng thương ói máu vừa rồi của Mạc Bá Thiên làm cho họ quá kinh hãi.

Xưa đã có câu: ?Xung quanh như chỗ đông người? Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa quỳ luyến bên nhau trước đám cao thủ, coi họ như chẳng là vật gì cả, đó mới thật là coi xung quanh như chỗ không người.

Nên biết khi yêu đến cùng cực, chẳng những công danh chức tước, phú quý vinh hoa trong thiên hạ, hoàn toàn không để vào lòng. Thậm chí chuyện sống chết cũng xem như không.

Âu Dương Hải không nén được lòng hỏi rằng:

- Hoa tử tử, cánh tay của tử tử làm sao mà bị cụt? Mau nói ra đi!

Bởi vì trong lòng Âu Dương Hải, một cánh tay của Lý Xuân Hoa còn quan trọng hơn nhiều so với bất kỳ thứ gì của mình, vì chàng đã thâm yêu nàng mất rồi.

Với tình yêu của chàng đối với Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng, chàng cảm thấy mình yêu Lý Xuân Hoa nhiều hơn.

Lý Xuân Hoa cười khẽ nói:

- Tay ta bị cụt, đương nhiên là bị người chém.

Âu Dương Hải buồn bã nhìn nàng, trong lòng không buồn hỏi xem ai đã hạ độc thủ. Đã gặp điều bất hạnh, thế thì ai hạ độc thủ cũng như nhau

Lý Xuân Hoa bỗng khẽ nói:

- Ta muốn thỉnh cầu huynh một việc.

Âu Dương Hải nói:

- Tử tử muốn ta làm việc gì? Bất luận thế nào ta cũng đáp ứng cho tử tử.

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta mong cầu huynh gánh vác chức vị Thanh Đạo minh chủ, và thành thân với Xuân Hồng muội muội.

Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi;

- Thế còn tử?

Lý Xuân Hoa cười buồn nói:

- Ta đã sắp chết rồi

Âu Dương Hải nhìn thương thế trên mình nàng, tuy không nhẹ, nhưng không đến nỗi làm nàng phải chết, tại sao nàng lại nói rằng sắp chết?

Âu Dương Hải nói:

- Tỷ tỷ sẽ không chết, ta có thể chữa vết thương cho tỷ, trước mắt thì ta có thể đánh lui được những người này.

Lý Xuân Hoa thở dài:

- Ta biết huynh trong mấy tháng này nhất định gặp kỳ ngộ, võ công vượt hơn ta rất nhiều, nhưng võ công của huynh có cao đến mấy cũng không thể cứu ta.

Nàng buồn bã thở dài?

Tiếng thở dài này bi thương buồn khổ vô cùng

Âu Dương Hải vội nói:

- Hoa tỷ tỷ, làm sao vậy? Vì sao không nói rõ hơn một chút?

Chợt nghe lão nhân che mặt lạnh lùng nói:

- Các ngươi nói hết chưa? Lão phu đã hết nhẫn nại chờ đợi rồi đó.

Âu Dương Hải vụt đứng thẳng người, đôi mắt lấp lánh như điện chằm chú nhìn vào người lão nhân che mặt, lạnh lùng nói:

- Ta đã biết ngươi là ai rồi, sao lại còn không chịu lộ mặt thật ra đây?

Lão già che mặt cười khế nói:

- Ta không tin rằng ngươi biết lão phu là ai, đừng nói nhiều lời, ngươi hãy tiếp lão phu một chiêu.

Lão nhân che mặt phóng một chưởng đến?

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Các hạ chính là Viện chủ của Đường gia đại viện Nhật nguyệt Luân Đường tông chủ.

Vừa nói, tay trái Âu Dương Hải khẽ hất một luồng tiềm lực bắn trở ra?

Lão nhân che mặt đột ngột lùi lại ba bước, rõ ràng lão kinh hãi vô cùng, đó không phải là thân phận lão bị tiết lộ mà là luồng tiềm lực mà Âu Dương Hải đánh ra. Hoá ra một đạo chưởng kinh của lão này vừa phóng ra lại bị luồng kinh lực của đối phương đánh ngược lại.

Âu Dương hải nói:

- Thật không ngờ đường đường là Đường gia đại viện chủ danh chấn giang hồ lại đầu thân cho Bạch Hoàng giáo, nếu trước kia đứa con trai quý báu của ngươi không tự lộ chân tướng thì bí mật này ai mà biết được.

Lý Xuân Hoa nghe xong, mặt nàng chẳng hề kinh hãi chút nào, hình như nàng đã sớm biết chuyện này rồi.

Nhật nguyệt luân Đường Tông Chủ phát ra tràng cười sằng sặc ?

Lão đưa tay tháo tấm khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt tròn béo hồng hào, lão cười vang. Đưa mắt nhìn vào Lý Xuân Hoa nói:

- Hoa nhi, lão phu hỏi ngươi, có phải là ngươi hại Đường Hải Ninh không?

Lý Xuân Hoa nghe lão gọi là ?Hoa nhi? nước mắt tuôn rơi. Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:

- Hoa tỷ tỷ, người sao vậy?

Lý Xuân Hoa vội lau nước mắt nói:

- Không có

Nàng nghiêm mặt lại nói:

- Đường bá bá, ông đi theo ác ma, mỗi người đều đứng ở thế đối lập. Ông bắt tất phải nhận ta nữa, bây giờ ta thay phụ thân cắt đứt quan hệ với Đường gia các người.

Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ nghe vậy, mặt biến sắc trở nên xanh lè, quát:

- Cầu trệ, ngươi dám hại phụ quân, phỉ báng gia phụ, loại con gái phản lại luân thương như vậy, há để cho ngươi sống trên đời?

Lý Xuân Hoa nghe vậy thì run lấy bầy, mặt tái nhợt lão đảo muốn ngã, Âu Dương Hải vội đưa tay đỡ lấy người nàng, kêu lên:

- Hoa tỷ tỷ, Hoa tỷ tỷ?

Lý Xuân Hoa ngã vào lòng Âu Dương Hải, nước mắt tuôn như suối. Âu Dương Hải nhìn Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ đến toé lửa. Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ nói:

- Người mà ngươi ôm ấp chính là hiện tức của ta, hiện bây giờ lão phu muốn tự lo liệu sự việc, chỉ cần ngươi đừng nhiều chuyện, lão phu sẽ không làm khó dễ ngươi.

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, quát lên:

- Ngươi nói láo!

Chợt nghe giọng nói yếu ớt của Lý Xuân Hoa:

- Điều ông ta nói là? sự thật, ta từ nhỏ đã hứa gả cho Đường gia?

Nàng nói đến đây thì không thể nói tiếp được nữa.

Âu Dương Hải nhìn nàng, run run nói:

- Tỷ tỷ? tỷ tỷ? Thiềm Điện kim tiền Đường Hải Ninh là phụ quân của tỷ?

Nguyên là Đường Hải Ninh là phụ quân của tỷ? Nguyên là Đường gia đại viện và Lý gia đại viện đã thề giao chi gia, Lý Xuân Hoa ra đời không lâu, cha nàng là Lý Thiên Phát đã hứa gả cho Đường gia thiếu viện chủ Đường Hải Ninh, lúc nàng bảy tuổi, Đường gia đón nàng về, chỉ vì lúc đó mẫu thân của nàng bị bệnh mà chết nên lúc đó chỉ để hai đứa trẻ tiên bái thiên địa, cho nên tuy Lý Xuân Hoa và Đường Hải Ninh vẫn chưa kết thành phu phụ, nhưng đã là danh nghĩa vợ chồng rồi.

Lý Xuân Hoa gật đầu, cười buồn nói:

- Nhưng gã đã không thể sống được nữa.

Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ nghe vậy bèn cười như điên, nói:

- Ngươi là con tặc phụ làm bại hoại môn phong của Đường gia và Lý gia, lão phu hôm nay không giết ngươi không được.

Lý Xuân Hoa quát lên:

- Im đi? Tiểu nữ tuy tôn chiếu phụ mẫu hứa gả cho Đường gia, nhưng hãy còn chưa qua cửa Đường gia, chẳng lẽ ta?

Minh Nguyệt Luân Đường Tông Chủ cười lạnh lòng, nói:

- Người hãy còn chưa qua cửa ?ường gia, nhưng đã báỉ thiên địa rồi, thì trở thành người của ?ường gia, chẳng lẽ người còn cố cãi hay sao? Con ta tuy là chết rồi, người cũng phải chịu tang, thừa còn sống nó không thể cưới người, chết đi ta cũng muốn cho các người thành thân, bây giờ người không tự sát đi còn đợi đến lúc nào?

Lý Xuân Hoa nghe những lời như vậy, mặt biến sắc...

Nàng là người thông hiểu sự việc, đương nhiên không thể phủ nhận chuyện hôn nhân này, nàng chỉ cảm hận vận mệnh của mình. Lúc này nàng hiểu được sự việc, nàng trước sau vẫn phản đối chuyện hôn nhân, nàng từng nghe phụ thân nói với mình :

? Hoa nhi, con không nên thương tâm, nếu con cho rằng ?ường Hải Ninh là người không tốt thì phụ thân nhất định sẽ thủ tiêu cuộc hôn nhân? ?

Nhưng...

Ngày nay phụ thân sống chết thế nào không rõ, ta làm sao có thể biện bạch cuộc hôn nhân này?

Ồi...

Chết, chỉ có cái chết mới giải được đau khổ trong lòng ta.

Lý Xuân Hoa ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Âu Dương Hải đang nhìn nàng u oán. Nàng biết hiện giờ trong lòng chàng cực kỳ khó chịu.

Bởi vì chàng yêu mình, khi chàng ngẫu nhiên nghe được câu chuyện này, trong lòng khó tránh khỏi thất vọng, cầu mong chàng có thể dưới sự yêu thương của mọi người mà dần quên mình đi.

Chỉ có ta... người con gái đau thương này, vết thương trong lòng vĩnh viễn không thể bù đắp, mãi cho đến chết cũng không giảm đi.

Chợt nghe Âu Dương Hải thở dài nói :

- Hoa tử tử đừng buồn nữa, thứ người như ?ường Hải Ninh không đáng cho tử lưu luyến?

Âu Dương Hải hơi ngừng một lát rồi tiếp :

- Hoa tử tử, tử có biết tứ đại đàn chủ của Khiên Thủ bang bị ai giết không? Nếu không phải chính miệng ?ường Hải Ninh nói ra thì ta nằm mơ cũng không ngờ được cái việc tòi bại ấy là do hấn làm ra. Tử tử nghĩ coi, thứ người xảo quyệt, tàn khốc ấy có thể thành thân với tử được ư? Nếu giết hấn rồi thì với trời đất, tử cũng không có gì hổ thẹn.

Nhật Nguyệt luân ?ường tông chủ không để cho Âu Dương Hải nói tiếp, vung tay điểm vào ngực của Âu Dương Hải, lão chính là nhất đại tôn sư, lúc giận dữ xuất thủ, chỉ thế mãnh liệt như sấm sét.

Âu Dương Hải khẽ phát tay áo đón chỉ thế.

Soạt soạt soạt... Minh Nguyệt luân ?ường Tông chủ liên tiếp lùi lại ba bước.

Thần sắc trên mặt lão thập phần kinh dị, tay phải rũ xuống, tựa như là bị thương.

Minh Nguyệt luân ?ường Tông chủ chỉ trong một chiêu liền bị thương dưới chưởng của Âu Dương Hải điều này làm Lý Xuân Hoa ngạc nhiên vô cùng, nàng không biết Âu Dương Hải xuất thủ đả thương lão như thế nào, chẳng lẽ thủ chưởng của Âu Dương Hải vừa xuất thì kinh khí cách không đã đánh trúng đôi phương?

Thần sắc trên mặt Âu Dương Hải bình tĩnh vô cùng, chàng lạnh lùng nói :

- Cuộc hôn nhân của Lý Xuân Hoa với ?ường Gia các ông, đêm nay ta tuyên bố phế trừ, nếu người còn cưỡng bách chuyện hôn nhân thì trừ phi ta không còn sống nữa.

Minh Nguyệt luân ?ường Tông chủ thần sắc trầm trọng, lão khẽ hít một hơi chân khí, tay phải móc từ trong người ra một đôi vòng vàng, nói :

- Người đã muốn tham dự vào chuyện riêng của chúng ta, mọi việc bất thành hoàn toàn đều do người, đôi vòng vàng này đã ba mươi năm chưa hề đụng đến, hôm nay ta phải phá lệ đem ra dùng đây.

Âu Dương Hải mỉm cười, nói:

- ?a tạ ngài đã xem trọng Âu Dương Hải này, Thanh ?ạo Minh và Bạch Hoàng giáo trước sau thề không đội trời chung, ta không giết người, người cũng sẽ giết ta, hôm nay ta phải dùng hết toàn lực rồi đây.

Nói xong, Âu Dương Hải đưa tay ra sau vai rút Tử Vi kiếm ra.

Trong đêm tối, một vàng sáng màu tím tỏa chiếu ra ngoài sáu trượng.

?ường Tông chủ, Mạc Bá Thiên, Lý Xuân Hoa nhìn thanh kiếm trong tay Âu Dương Hải, ai nấy đều biến sắc...

?ột nhiên ?ường Tông chủ nói :

- Kiếm trên tay người tên gọi là gì?

Âu Dương Hải đáp gọn:

- Tử Vi kiếm !

Thiếu 2 trang

?... chàng bị cuốn vào đôi vòng của ?ường Tông chủ.

Nên biết rằng đôi vòng của ?ường Tông chủ có giấu lò xo bí mật, nếu đôi vòng vừa tiếp cận Âu Dương Hải thì khê án cơ quan, dù Âu Dương Hải võ công cao đến đâu cũng khó tránh khỏi bị ám toán.

Nhưng Âu Dương Hải đã khéo kéo sử dụng Thiên Tàng kiếm, tình huống đã khác.

Tuy Thiên Tàng kiếm chỉ là một chiêu, nhưng biến hóa không ngừng, ảo diệu tuyệt luân.

Chỉ thấy trong ánh sáng màu tím vun vút tầng tầng lớp lớp, đột nhiên phóng vọt ra ba đạo kiếm khí lao thẳng đến ?ường Tông chủ.

?ôi vòng vàng của ?ường Tông chủ cùng đánh ra, keng một tiếng, vòng vàng đã tỏa ra vô số ánh hào quang hình mặt trăng bảo vệ lấy thân thể.

Kiểm quang xoắn xuýt lấy Minh Nguyệt luân, kiểm ánh tỏa ra như một lớp khí mù bao bọc lấy Minh Nguyệt luân ?ường Tông chủ.

Mạc Bá Thiên và lạc phách nhân đều bị cuộc ác đấu này lợi cuốn tâm thần.

Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, nàng lén đi ra ngoài, bởi vì nàng trông thấy kiểm thuật của Âu Dương Hải cực kỳ cao siêu, ?ường Tông chủ sớm muộn gì cũng bại dưới kiểm của chàng, mình bất tất phải lo gì nữa.

Kiểm khí lạnh buốt, vòng vàng loáng loáng nhưng lại không nghe thấy tiếng hít thở nào.

Trong lúc kịch đấu, bỗng nghe một tiếng hự... kiểm quang thu lại, kiểm ánh tan biến hết.

?ường Tông chủ tay cầm đôi vòng, thân mình lùi lại ba bước.

Âu Dương Hải mỉm cười, tay cầm Tử Vi kiểm đứng yên chỗ cũ.

Thình lình...

Thân hình của Âu Dương Hải từ từ bay lên, Tử Vi kiểm nhắm chính xác vào ?ường Tông chủ phóng tới...

Một chiêu này của chàng làm cho ?ường Tông chủ kinh hãi vô cùng, thâm kêu lên:

- Hết rồi, một đời thanh danh của lão phu đêm nay trôi theo dòng nước.

Chiêu kiểm thuật này của Âu Dương Hải chính là kỹ thuật ngự kiểm thượng thừa trong kiểm đạo, vốn lúc Âu Dương Hải được Vân Trung Nhạc thụ giải chiêu Vạn Lưu qui tông, kiểm thuật thượng thừa tuy đã nhập môn nhưng có thể nói là hãy còn nông cạn, gần đây Âu Dương Hải ngộ hiểu được kiểm thuật uyên thâm của ?ộc Kiểm Ma xong đối với thuật ngự kiểm có thể nói đã tới giai đoạn tốt bậc, tất cả đều ở võ công vận khí của ?ộc Kiểm Ma, nội lực gia tăng thêm gấp nhiều lần.

Minh Nguyệt luân ?ường Tông chủ là anh hùng một đời, lão thấy mình không thể thắng Âu Dương Hải, trong lòng vụt hiện sát cơ...

Lão búng đôi vòng vàng bay thẳng vào kiểm quang của Tử Vi kiểm. Còn lão cũng chẳng kể chiêu có trúng hay không ngửa đầu cười vang, tung mình vọt đi.

Chỉ nghe chát chát hai tiếng?

Hai chiếc vòng vàng đều bị xé làm hai nửa, rơi xuống đất, đổ ra một thứ nước màu đỏ.

Mấy tiếng rú từ bên cạnh vang lên...

Âu Dương Hải thu Tử Vi kiểm lại, quay đầu nhìn ra, ba người lạc phách nhân ngã xuống đất chết một cách thần bí.

Chỉ thấy Mạc Bá Thiên tay cắp trường kiếm vọt chạy, tám người lạc phách nhân còn lại nhanh chóng chạy theo gã...

Lúc này ?ường Tông chủ đã biến mất trong đêm tối.

Âu Dương Hải vì cái chết lạ lùng của ba người lạc phách nhân nên đứng sững người, quên truy sát bọn Mạc Bá Thiên.

Âu Dương Hải chợt thấy chiếc áo đỏ trên mình ba người lạc phách nhân mau chóng biến thành màu đen, mặt ba người cũng trở nên tím đen.

Âu Dương Hải thất kinh lùi lại bốn năm bước, kêu lên:

- Hoa tử tử, đây là chất độc gì mà ghê gớm như vậy.

Hóa ra trong đôi vòng nguyệt của ?ường Tông chủ đã được chế đặc biệt, bèo trong rỗng, chứa đầy chất nước độc màu đỏ, có giấu lò xo cực mạnh, khi đánh nhau, chỉ làm lò xo phát động thì nước độc giấu bên trong chiếc vòng sẽ bắn ra ngoài theo những cái lỗ cực nhỏ, bắn được rất xa, phun như hơi sương, rất khó phát giác, vừa trúng người thì lập tức người đó rữa ra chết ngay, độc địa vô cùng.

Lúc ?ường Tông chủ phóng đôi vòng ra đã phát động lò xo bắn ra chất nước độc, nhưng lão đâu ngờ với chiêu kiếm của Âu Dương Hải, kiếm khí tỏa ra hơn một thước, hai tia nước độc bị kiếm khí đánh bật ra, ba người lạc phách nhân đứng gần bên cạnh Âu Dương Hải bị trúng vài giọt nước độc chết ngay lập tức.

Âu Dương Hải gọi hai tiếng, không nghe Lý Xuân Hoa trả lời, giật mình nhìn quanh, chẳng thấy bóng Lý Xuân Hoa đâu cả.

Chàng đâu biết Lý Xuân Hoa đã lén bỏ đi rồi

.

*

* *

Một vầng trăng sáng chiếu chênh ché trên đầu núi, hương thơm vô cùng nồng nàn lan tỏa, đây là tiết xuân vạn vật tràn đầy sức sống.

Nhưng một thiếu nữ tình sầu, trong lòng chỉ nghĩ đến cái chết.

Nàng đứng trên một vách núi cao, gió xuân lay động tay áo bên trái của nàng, trên không một đám mây trắng bay qua, chỉ có khu rừng bên vách núi là tràn đầy sức sống, hoa dại xung quanh tỏa hương thơm thanh khiết.

Lý Xuân Hoa nhìn trời chảy nước mắt nói:

- Âu Dương Hải, muội đi đây, muội không thể bầu bạn cùng huynh, huynh nhớ bảo trọng!

Tiếng than chưa dứt Lý Xuân Hoa lao mình xuống. Ngay lúc đó, bên kia núi đối diện vụt hiện ra một bóng đen, hét lên, hét lên:

- Cô nương dừng bước.

Bóng đen, lướt đến nhanh kinh người, nắm lấy Lý Xuân Hoa giữ lại, lúc đó Lý Xuân Hoa trong lúc đau buồn nhất đã mất đi tri giác.

Lý Xuân Hoa tỉnh lại, cảm thấy vô cùng sợ hãi, thế này là thế nào đây? Đây là âm gian hay là giấc mơ, nàng nhìn thấy một người phụ nhân đứng trước mặt, nàng hiểu ra, mình đã được cứu. Nàng vô cùng xúc động cúi xuống lạy phụ nhân trước mặt

Lý Xuân Hoa nói:

- Dám hỏi ân nhân cứu mạng là ai?

Nữ nhân nói:

- Ngươi đừng sợ ta, ta là Bạch Hoàng giáo chủ

Lý Xuân Hoa vừa nghe, dù nàng đã tận lực khống chế tình cảm xúc động cũng không khỏi thất kinh kêu lên một tiếng.

- Bà là Bạch Hoàng giáo chủ?

Nàng không tin ở tai của mình nữa, không tin tất cả mọi sự bây giờ là sự thật.

Cho nên nàng từ từ đưa tay phải lên sờ sờ mạnh một cái, cảm thấy vô cùng đau đớn, rõ ràng đây không phải là nằm mơ, cũng không phải là dưới âm phủ.

Nhưng nàng không tin người giải cứu mình lại là Bạch Hoàng giáo chủ, mà nàng từng đối chọi lại thề không đội trời chung.

Bạch Hoàng giáo chủ nói:

- Phải ta là Bạch Hoàng giáo chủ, người mà võ lâm chính phái đều căm ghét, thống hận.

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Nhưng ta không tin, bà đã cứu một người đối chọi lại với bà, thế này là thế nào? Chẳng lẽ ta?

Bạch Hoàng giáo chủ lắc đầu nói cho mình nghe:

- Trong thiên hạ có ai biết được tâm tình của ta, có ai đủ hiểu được thù hận của ta, có ai có thể biết được âm mưu của ta?

Lý Xuân Hoa nghe vậy ngạc nhiên, nàng vận thị lực cố gắng nhìn Bạch Hoàng giáo chủ như một bóng ma đứng trước mặt.

Nhưng dù nàng cố gắng đến đâu cũng không nhìn rõ thân hình của bà ta.

Lý Xuân Hoa thất kinh, từ từ bước lại gần bà ta.

Mới vừa đi một bước, nghe thấy Bạch Hoàng giáo chủ nói:

- Ngươi đừng bước lại, Lý Xuân Hoa, chẳng qua đêm nay ta để cho ngươi hiểu rằng mình không gặp cường bạo, trong lòng ngươi đừng nghĩ ngợi vì sao ta làm như vậy, ngươi cũng đừng cảm kích ân huệ này, từ nay về sau ngươi cứ hành động theo cách giải quyết xưa của ngươi, vì chính nghĩa võ lâm mà phấn đấu, thề giết Bạch Hoàng giáo mà nỗ lực. Người yêu ngươi đã sắp đến rồi, ta phải đi đây.

Lý Xuân Hoa vội kêu:

- Bà đừng?

Chỉ thấy Bạch Hoàng giáo chủ lắc người một cái, bóng người đã mất hút, nhưng còn vang lại một giọng nói:

- Ngươi đừng phát sinh thêm nghi vấn nào nữa, chuyện ngày hôm nay hãy quên hết đi!

Lúc này từ xa có tiếng gọi to:

- Hoa tỷ tỷ?

Đó là tiếng kêu của Âu Dương Hải

Trong nháy mắt, bên vách núi hiện ra một bóng người

Lý Xuân Hoa run run kêu lên:

- Ta?ta ở đây

Âu Dương Hải chạy tới mừng rỡ kêu lên:

- Hoa tử tử, tử?bình an vô sự đệ thật vui mừng.

Hai người gặp nhau vô cùng thú vị. Lý Xuân Hoa như con dê lạc bầy tìm được mẹ, lao vào lòng Âu Dương Hải, nước mắt nàng rung rung.

Đôi tay cứng cáp của Âu Dương Hải ôm xiết lấy thân hình nàng, khẽ nói:

- Hoa tử tử, sao tử lại nghĩ không ra chứ, cái chuyện hôn nhân đây đáng cho tử dùng tính mạng để báo đáp hay sao?

Lý Xuân Hoa ngược lên, nở lộ nụ cười, nói:

- Âu Dương Hải, ta đã nghĩ ra rồi, ta? ta sẽ sống, vĩnh viễn sống?

Âu Dương Hải đưa tay lấy một tấm khăn, khẽ lau nước mắt cho nàng nói.:

- Hoa tử tử, tử thật đẹp! Tử cười rất đẹp.

Lý Xuân Hoa vùng tay khỏi vòng tay của chàng nói:

- Người càng lúc càng to gan.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ nói:

- Đệ khen ngợi tử đẹp không được ư?

Lý Xuân Hoa nói:

- Thế sao huynh đưa cái miệng càng lúc càng gần?

Âu Dương Hải mỉm cười , nói:

- Hoá ra tử hiểu lầm rằng đệ khinh bạc ư? Ha ha ha?

Chàng nói xong cất tiếng cười vang.

Lý Xuân Hoa cũng cười khanh khách?

Tiếng cười của hai người cùng cất lên. Tâm tình trong lòng hai người cùng hiểu ý. Lúc này họ vô cùng cao hứng, vô cùng hạnh phúc thoải mái.

Bồng ngọn núi trước mặt cũng vang lên tiếng cười ha hả, vắng vắng tiếp ứng lấy tiếng cười của hai người.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều giật mình, ai nấy đều thôi cười?

Chỉ nghe tiếng cười nọ vang vang ngân dài. Âm vận hơi run run, bỗng bèn, có một sức mạnh vô hình làm chấn động lòng người.

Âu Dương Hải mặt biến sắc nói:

- Tiếng cười này hình như phát ra từ ngoài mười mấy dặm

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta cũng cảm thấy như vậy, người này nội lực rất thâm hậu.

Âu Dương Hải chợt hỏi:

- Đây là nơi nào?

Lý Xuân Hoa nói:

- Là dãy núi thuộc mạch núi Cửu Cung sơn.

Âu Dương Hải lại hỏi:

- Cách Thiên Kiếm đàm bao xa?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Ta không biết Thiên Kiếm đàm ở đâu?

Âu Dương Hải nói:

- Ta hình thấy như người phát ra tiếng cười này là người đàn bà điên ở bên bờ Thiên Kiếm đàm.

Lúc này tiếng cười oang oang kia đã dừng lại.

Mặt Lý Xuân Hoa lộ vẻ lo lắng, hỏi:

- Huynh muốn đi gặp bà ta ư?

Âu Dương Hải khẽ thở dài:

- Bí mật thân thể của song thân, cho đến ân oán huyết thù, trong thiên hạ chỉ có người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm đàm biết. Đệ không hỏi bà thì mối ân oán huyết thù này vĩnh viễn chìm dưới đáy biển.

Lý Xuân Hoa bỗng nói:

- Âu Dương Hải, ta có chuyện muốn nói với huynh.

Âu Dương Hải nói:

- Chuyện gì? Tỷ tỷ nói đi!

Lý Xuân Hoa nói:

- Về mối huyết thù của song thân huynh, ta cảm thấy có liên quan đến vận mệnh của cả giang hồ võ lâm.

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Lý Xuân Hoa than rằng:

- Từ sau khi huynh mất tích trong giang hồ, mấy tháng nay ta phái toàn bộ cao thủ trong Thanh Đạo Minh đi dò la khắp nơi dò xét thấy một số những cao thủ có danh vọng ngày nay, thanh sắc sộ sệt, hình như đang trù hoạch một vụ mưu sát?

Âu Dương Hải nhíu mày hỏi:

- Muốn mưu sát ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Người mà họ muốn mưu sát chính là người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm Đàm.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Nói như vậy, những cao thủ muốn mưu sát người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm Đàm nhất định có liên quan đến mối huyết thù của song thân. Hoa tỷ tỷ, tỷ nói cho ta biết những cao thủ đó là ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta chỉ biết người bày kế hoạch là Tân Kim chương Dương Đồng thân.

Âu Dương Hải nói:

- Đệ biết Dương Đồng thân là một trong những hung thủ của vụ Thiên Kiếm ?àm, quả nhiên sở liệu không sai.

Cặp mắt của Lý Xuân Hoa nhìn Âu Dương Hải nói :

- Ta ở Lạc Dương gặp được ân sư.

Âu Dương Hải nói:

- Sư phụ nói với tỷ tỷ những gì?

Lý Xuân Hoa nói :

- Lúc sư phụ gặp ta, nói rằng tính mạng của huynh lâm nguy, chắc không còn hy vọng nữa. Sau cùng người nói người phát hiện một bí mật lớn trong võ lâm, mà bí mật này liên quan đến tính mạng của ngàn vạn đồng đạo võ lâm giang hồ.

Âu Dương Hải nói :

- Sư phụ có nói bí mật ấy là gì không?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói :

- Không có, nhưng người đã có dặn dò, nếu vạn nhất huynh chưa chết, thì kêu ta truyền lời cho huynh : người không ngăn cản huynh điều tra thân thế của mình, nhưng tốt nhất là có thể bỏ đi mối huyết thù ân oán của bản thân này.

Âu Dương Hải than rằng:

- Sư phụ chính là rỗng giữa loài người, cách làm việc xử thế của sư phụ luôn suy tính cho chúng sanh thiên hạ, sư phụ truyền lời cho tỷ, chẳng qua kêu đệ đừng nên giết hại sinh linh. Ôi...

Âu Dương Hải thở dài thê lương, đưa mắt nhìn lên trời đến xuất thần.

Lý Xuân Hoa biết lúc này nội tâm của chàng đau khổ vô cùng, theo lời nói của sư phụ, hiển nhiên người kêu Âu Dương Hải bỏ cuộc điều tra mối huyết thù, do đó làm cho Âu Dương Hải còn bối rối hơn !

Chợt Âu Dương Hải trầm giọng nói :

- Tuy đệ hãy còn chưa quyết định báo thù hay không nhưng bí mật về mối huyết thù của phụ mẫu, vô luận thế nào đệ cũng phải điều tra cho rõ. Hoa tỷ tỷ, tỷ hãy tha thứ cho sự đau khổ nội tâm của đệ, ta biết tỷ cũng muốn khuyên ta vứt bỏ mối ân oán huyết thù này, nhưng làm sao ta lại có thể như vậy được !

Lý Xuân Hoa dịu dàng nói :

- Âu Dương Hải vô luận huynh quyết định thế nào, ta cũng đứng bên huynh, ta sẽ dốc sức lực của mình giúp huynh hoàn thành tâm nguyện.

Âu Dương Hải cảm động cầm lấy tay nàng nói :

- Hoa tỷ tỷ, đệ rất cảm ơn tỷ, tỷ tỷ là người mà đệ tin nhất đời.

Lý Xuân Hoa khẽ nói :

- Hãy còn muối muối của ta.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- ?ệ lại quên Lý Xuân Hồng, nàng hiện giờ thế nào?

Lý Xuân Hoa thở dài, nói :

- Muội muội rất lo lắng cho huynh, chỉ có điều đã một tháng rồi mà ta chưa gặp mặt muội.

Âu Dương Hải bỗng nhìn cánh tay trái bị cụt của nàng than thở nói:

- Xuân Hồng muội nếu biết tỷ cụt một cánh tay, nhất định nàng sẽ rất thương tâm. Hoa tỷ tỷ, tỷ hãy còn chưa nói cánh tay do ai chặt gãy.

Lý Xuân Hoa nghe vậy mắt bỗng đỏ lên, một giọt lệ long lanh lăn xuống, nàng ghen ngào nói:

- Là tự ta chặt gãy.

Âu Dương Hải thất kinh nói:

- Là tỷ chặt gãy? Sao tỷ lại tự...

Bỗng chàng nhớ đến vẻ thê lương của Lý Xuân Hoa sau khi gặp mình, chàng nghĩ:

? Trong mấy tháng gần ngủ này, không biết nàng gặp phải chuyện gì trọng đại !?

Lý Xuân Hoa run rẩy nói:

- Huynh đừng hỏi vì sao ta tự chặt cánh tay, ta van xin huynh...

Hai tay Âu Dương Hải ôm lấy vai nàng, nói :

- Hoa tỷ tỷ, dù sao đi nữa ta cũng yêu tỷ tỷ, tỷ hãy quên đi những chuyện đau lòng của mình đi !

Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải ta... ta sẽ không làm những việc không phải với huynh...

Thình lình...

Một tràng cười xé toang không trung...

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa vội buông nhau ra.

Tiếng cười đó giống như chạy băng băng đến đây.

Nhanh như điện chớp, ngựa phi, trong nháy mắt đã đến dưới chân núi.

Âu Dương Hải giật mình, trong đời chàng chỉ qua một lần nghe tốc độ tiếng cười nhanh vô cùng, đó là tốc độ khinh công tuyệt nhanh của Bạch Hoàng giáo chủ trên nghĩa địa thành Hán Dương.

Nhưng tiếng cười này không hề do Bạch Hoàng giáo chủ phát ra, vì tiếng cười này và tiếng cười vừa nghe ban nãy mang vẻ thê lương, bỗng bênh.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không hẹn mà cùng nhảy lên một cây tùng?

Vừa mới ẩn thân xong, một bóng người từ dưới chân núi lao vút lên rất nhanh.

Nhưng theo sát bóng người đó là một bóng đỏ như ma quỷ.

Một tiếng kêu rú vang lên?

Bóng đỏ vọt qua bên ngoài của bóng người nọ.

Bóng người đó ngã xuống...

Bóng đỏ cũng đáp xuống đất, điều khiến cho người kinh hãi là bóng người màu đỏ này không biết làm thế nào mà trong thế phi hành tốc độ cực nhanh lại dừng lại ngay được.

Dưới ánh trăng sao, chỉ thấy bóng người màu đỏ ấy là một phụ nhân đầu tóc bù xù, mình mặc quần áo màu đỏ, từ xa có thể thấy đầu tóc bà ta bạc

trắng, trên mái tóc lấp lánh phát ngân quang, hình như cắm đầy những đóa hoa rừng màu trắng.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa kinh ngạc là bà ta làm thế nào mà đánh một cái đũa giết chết người trước mặt? Với mục quang sắc bén của họ vẫn không thể nhìn rõ cú đánh tuyệt nhanh này.

Lúc này phụ nhân tóc bạc áo đỏ cúi nhìn xác chết dưới đất, bà ta bỗng cười vang...

Tiếng cười đó đầy bi thương, thê lương khôn tả? nhưng cũng có một ma lực nhiếp tâm hồn làm người ta không thể kháng cự lại.

Trong bóng tối, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa ai nấy đều run rẩy.

May mà tiếng cười này không dài, phụ nhân tóc bạc cười xong, bỗng than thở rất buồn bã...

Tiếng than thở này tựa như ma cười quỷ khóc, làm người nghe dựng tóc gáy.

Phụ nhân tóc bạc nói lảm bảm như mê:

- Thật đánh thương, vì sao ngươi đến Thiên Kiếm? àm làm gì? Ngươi không biết ra muốn giết sạch những người đến Thiên Kiếm? àm ư?

Chỉ với câu nói ngắn ngủi này. Đã chứng minh thần trí của phụ nhân này không bình thường, bà ta là một người điên. Phụ nhân tóc bạc nói xong, chợt thấy bà ta rút một đóa hoa ở trên đầu xuống, cắm vào miện người chết, tiếp đó phát ra tiếng cười lộng óc.

Phụ nhân tóc bạc đã biến mất dưới triền núi.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa từ từ đứng dậy, hai người đi đến bên cạnh xác chết, Lý Xuân Hoa nhìn kỹ xác này.

Chỉ thấy người này mình mặc áo đen, là một người ngoài năm mươi tuổi, trên người không có một vết thương nào, thất khiếu đều không chảy máu.

Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, nếu phụ nhân tóc bạc dùng cương khí nội gia chân động đứt tâm mạch của người áo đen thì thất khiếu của hắn phải chảy máu mới phải, mà người này thất khiếu lại không chảy máu.

Vậy cú đánh mới rồi của phụ nhân tóc bạc là thủ pháp gì?

Bỗng nghe Âu Dương Hải than rằng:

- Khí đạt chân cảnh, huyền ngưng hóa hư, hư trung hữu thực, cương trung hữu nhu, nhu phong sát nhân, trong vòng bảy trượng vạn vật đều khó tránh khỏi bị không chế.

Võ công tu dưỡng của Lý Xuân Hoa rất cao, nghe thấy đoạn kinh văn này, bỗng giật mình tỉnh ngộ, nói:

- Cú đánh vừa rồi của bà ta là lăng hư kích khí võ học?

Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:

- Võ công tôi cao tuyệt cảnh chính là lăng hư kích khí võ học, với cú đánh vừa rồi của phụ nhân tóc bạc, hiển nhiên bàn tay của bà ta không động đậy, thân không tác sự, một luồng kinh khí vô hình mạnh mẽ vô cùng đã làm đứt toàn bộ khí mạch của người này. Nhưng mà nội mạch của

một người bị đứt bao giờ thất khiếu cùng chảy máu, còn người này thì lại không, rõ ràng phụ nhân tóc bạc luyện đến mức cao siêu của thuật ngưng khí đông huyết, do đó vô hình chân khí vừa xuất ra, hóa thành một dòng khí lạnh lẽo vô cùng, làm cho máu toàn thân người này đông cứng lại, cho nên mới không chảy máu ra, không tin tởm thử sờ thì thể hãn xem.

Lý Xuân Hoa đưa tay sờ vào xác chết, quả nhiên một luồng khí lạnh xông lên cánh tay, nàng kinh ngạc, đứng ngẩn ngơ nhìn Âu Dương Hải.

Nàng kinh ngạc là vì sao Âu Dương Hải chỉ trong vài tháng mà kiến thức võ công của chàng đã tăng tiến vô cùng.

Âu Dương Hải lại nói:

- Loại võ học lăng hư kích khí này đệ đã hơi nắm được qui tắc, nhưng muốn đạt đến tuyệt cảnh thì vẫn còn khoảng cách. Nếu so sánh với trình độ đến ngưng khí đông huyết của phụ nhân tóc bạc thì cũng như múa rìu qua mắt thợ.

Nói xong Âu Dương Hải thở dài.

Lý Xuân Hoa mừng rỡ nói:

- Âu Dương Hải, huynh đã học được võ học lăng hư kích khí rồi ư?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Nửa năm trước sư phụ truyền lại cho đệ một chiêu Vạn Vật thực hư trong Hải Lưu chân kinh, đó chính là võ học ?Lăng hư kích khí?, lúc đó tuy đệ có thể xuất chương vô ảnh vô hình, nhưng lại không thể tùy ý mà phát, vào tháng trước, đệ ngộ kiến được võ học uyên thâm của ?ộc Kiếm Ma, từ đó đã có thể tùy ý phát ra loại chương lực này?

Lý Xuân Hoa vẻ mặt hoang mang, hỏi:

- ?ộc Kiếm Ma là ai? Huynh có thể đem những kỳ ngộ trong mấy tháng nói cho ta nghe được không?

Âu Dương Hải than:

- ?ộc Kiếm Ma là ai ta vẫn còn không biết?

Thế là Âu Dương Hải kể làm thế nào gặp được Thiết Kỵ bang chủ tại thành Lạc Dương... cho đến được thần duyên truyền thụ bí kỹ của ?ộc Kiếm Ma toàn bộ kể ra.

Lý Xuân Hoa mừng rỡ nói:

- Huynh thật là hồng phước tề thiên?ta vui quá!

Âu Dương Hải nói:

- Hoa tỷ tỷ, tuy phụ nhân tóc bạc võ công cao như vậy, nhưng dù sao đi nữa đệ cũng phải đi đến Thiên Kiếm ?àm xem thử !

Lý Xuân Hoa nói:

- Phụ nhân ấy xem ra thần trí mê loạn, không phân biệt được bạn hay thù, bà ta cấm chỉ tất cả những ai đến Thiên Kiếm ?àm, nếu...

Âu Dương Hải nói:

- Tỷ tỷ, với võ công của tỷ và đệ, đệ nghĩ có thể cự nổi bà ta.

Lý Xuân Hoa biết dù thế nào chàng cũng phải đến Thiên Kiếm ?àm, nên nằng trả lời:

- Thôi được ! ?ã là phận con vẫn phải đi bái kiến nơi tàng cốt của phụ mẫu. Ô, ta quên mang theo những đồ tiền giấy hương khói đi cúng rồi !

Âu Dương Hải cười nói :

- Những thứ này đệ đã chuẩn bị cả rồi, tất cả đều có trong gói hành lý trên lưng Ô Vân thần câu.

Qua một lúc, trong khe núi vang lên tiếng vó ngựa, hai người đi xuống trườn núi, Ô Vân thần câu chạy đến ngay trước mặt họ, khẽ hí lên một tiếng.

Nguyên lúc chàng luyện kiếm trong huyết mộ trở ra, thì Ô Vân thần câu Linh Mã vẫn còn chờ chàng ở ngoài hang động, chàng đã cùng Linh Mã dự tính đến Thiên Kiếm ?àm, nửa đường gặp Lý Xuân Hoa đang giao đấu cùng Lạc Phách Nhân chàng ra tay tiếp trợ. Thần câu vẫn quanh quẩn không rời xa chàng.

Hết chương 13

- Xin bạn ghé thăm:

<http://tangkinhcac.maihoatrang.com>

để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.

- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:

<http://www.maihoatrang.net>

và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường

- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:

<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>

- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:

<http://thivien.maihoatrang.com>